

แนวทางการส่งเสริมพลเมืองสู่ความเป็นหุ้นส่วน
ทางการบริหารจัดการภาครัฐ*
GUIDELINES FOR PROMOTING CITIZENS TOWARD PARTNERSHIP
IN PUBLIC ADMINISTRATION

ศุภชัย คล่องขยัน¹ และ สัญญา เคนาภูมิ²

Supphachai Klongkhayan¹ and Sanya Kenaphoom³

¹บริษัท เดอะฮิลล์เขาค้อจำกัด

¹The Hill Khao Kho Company Limited, Thailand

²มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

²Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand

Corresponding Author's Email: sup_ax@hotmail.com

วันที่รับบทความ : 7 ตุลาคม 2567; วันแก้ไขบทความ 17 ธันวาคม 2567; วันตอบรับบทความ : 18 ธันวาคม 2567

Received 7 October 2024; Revised 17 December 2024; Accepted 18 December 2024

บทคัดย่อ

ความร่วมมือในการบริหารสาธารณะมีความสำคัญต่อการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประชาชนและรัฐบาล เพื่อให้แน่ใจว่านโยบายและบริการต่างๆ ตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนได้ดีขึ้น ส่งเสริมความโปร่งใส ความครอบคลุม และความรับผิดชอบร่วมกัน นำไปสู่การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมพลเมืองสู่ความเป็นหุ้นส่วนทางการบริหารจัดการภาครัฐ

Citation:

* ศุภชัย คล่องขยัน, ทิพย์ภา ธีรจุฑาเชมพร และ สัญญา เคนาภูมิ. (2567). จังหวัดจัดการตนเอง: ทิศทางการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของไทย. วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่, 2(6), 75-96.

Supphachai Klongkhayan, Thipyapa Thirarujkemmaon and Sanya Kenaphoom. (2024). Self-governing Province: Direction of Thai Local Government Reform. Modern Academic Development and Promotion Journal, 2(6), 75-96.;

DOI: <https://doi.org/10>

<https://so12.tci-thaijo.org/index.php/MADPIADP/>

ผลการศึกษาพบว่า แนวทางในการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประชาชนในการบริหารราชการแผ่นดินเน้นที่การกำกับดูแลแบบร่วมมือกัน โปร่งใส และครอบคลุม โดยการส่งเสริมการตัดสินใจร่วมกัน ความไว้วางใจ และความรับผิดชอบ ความร่วมมือเหล่านี้ทำให้มั่นใจได้ว่านโยบายต่างๆ สะท้อนถึงความต้องการของชุมชน กรอบกฎหมาย การแบ่งปันทรัพยากร และเทคโนโลยีช่วยให้เกิดความร่วมมือที่ปรับเปลี่ยนได้ในระยะยาว ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทั้งรัฐบาลและประชาชน

คำสำคัญ: การส่งเสริมพลเมือง, ความเป็นหุ้นส่วน, การบริหารจัดการภาครัฐ

Abstract

Public governance partnerships are essential for fostering partnerships between citizens and governments to ensure that policies and services better respond to community needs, promote transparency, inclusivity and shared accountability, and lead to more effective and democratic governance. This paper aims to examine approaches to fostering citizen partnerships in public governance.

The results of the study indicate that approaches to fostering citizen partnerships in public governance focus on collaborative, transparent and inclusive governance by promoting shared decision-making, trust and accountability. These partnerships ensure that policies reflect community needs and that legal frameworks, resource sharing, and technology enable long-term, adaptive partnerships that benefit both government and citizens.

Keywords: Citizenship Promotion, Partnership, Public Administration

บทนำ

ความร่วมมือในการบริหารสาธารณะมีวิวัฒนาการมาจากการรับรู้ที่เพิ่มขึ้นถึงบทบาทของพลเมืองและผู้ที่ไม่ใช่ภาครัฐในกระบวนการบริหารจัดการ โดยทั่วไป การบริหารสาธารณะถือเป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐแต่เพียงผู้เดียว โดยได้รับข้อมูลจากพลเมืองเพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม เมื่อการปกครองแบบประชาธิปไตยมีความสมบูรณ์มากขึ้นและปัญหาสาธารณะมี

ความซับซ้อนมากขึ้น ความจำเป็นในการใช้แนวทางการทำงานร่วมกันจึงชัดเจนขึ้น นักวิชาการและผู้ปฏิบัติงานด้านการบริหารสาธารณสุขเริ่มเน้นย้ำถึงความสำคัญของความร่วมมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการออกแบบนโยบาย การให้บริการ และการแก้ไขปัญหา (Pestoff, 2012) การเปลี่ยนแปลงนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจที่กว้างขึ้นว่ารัฐบาลไม่สามารถจัดการปัญหาสาธารณสุขได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยแยกจากกัน แต่ต้องทำงานร่วมกับพลเมือง ธุรกิจ และสังคมพลเมืองเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ที่ยั่งยืน

รากฐานทางทฤษฎีของความร่วมมือในการบริหารสาธารณสุขมีพื้นฐานมาจากรูปแบบการบริหารจัดการแบบร่วมมือกันและการผลิตร่วมกัน ทฤษฎีการบริหารแบบร่วมมือกันเน้นย้ำว่าสถาบันสาธารณสุขควรมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากหลายภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นภาคเอกชน ภาครัฐ และไม่แสวงหากำไร เพื่อร่วมกันพัฒนาและนำนโยบายสาธารณสุขไปปฏิบัติ (Ansell & Gash, 2008) ในขณะเดียวกัน การผลิตร่วมกันเกี่ยวข้องกับประชาชนในการออกแบบและส่งมอบบริการสาธารณสุข โดยตระหนักว่าผู้ใช้บริการมีความรู้และทักษะที่มีค่าซึ่งสามารถปรับปรุงผลลัพธ์ได้ (Bovaird, 2007) ทฤษฎีเหล่านี้ได้ชี้แจงว่าความร่วมมือช่วยเพิ่มคุณภาพและความชอบธรรมของการตัดสินใจของสาธารณะ เนื่องจากความร่วมมือช่วยนำมุมมองที่หลากหลายเข้ามาและกระจายความรับผิดชอบระหว่างผู้มีส่วนร่วมที่แตกต่างกัน ในแง่นี้ ความร่วมมือถูกมองว่าเป็นกลไกในการทำให้การบริหารสาธารณสุขเป็นประชาธิปไตยโดยกระจายอำนาจการตัดสินใจ

ความร่วมมือในการบริหารสาธารณสุขมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมธรรมาภิบาลในหลายๆ ด้าน ประการแรก ความร่วมมือส่งเสริมความครอบคลุม เพื่อให้แน่ใจว่าเสียงที่หลากหลายได้รับการนำเสนอในกระบวนการตัดสินใจ ความครอบคลุมช่วยแก้ไขความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมโดยให้กลุ่มที่ถูกกลืนเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครอง (Fung, 2015) ประการที่สอง ความร่วมมือส่งเสริมความรับผิดชอบโดยการสร้างระบบที่เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนต้องรับผิดชอบต่อผลงานของตนซึ่งกันและกัน ความโปร่งใสนี้ช่วยเสริมสร้างความไว้วางใจในสถาบันของรัฐ ประการที่สาม ความร่วมมือช่วยอำนวยความสะดวกในการสร้างสรรค์นวัตกรรมโดยนำความเชี่ยวชาญและแนวคิดจากภายนอกเข้ามา ซึ่งสามารถนำไปสู่แนวทางแก้ไขปัญหาสาธารณสุขที่สร้างสรรค์ได้ ความร่วมมือเหล่านี้มักส่งผลให้เกิดนโยบายและบริการที่ตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนได้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้นในการปฏิบัติ

แม้ว่าความร่วมมือในการบริหารสาธารณะจะมีประโยชน์หลายประการ แต่ความท้าทายที่สำคัญประการหนึ่งคืออำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างรัฐบาลกับผู้ที่ไม่ใช่รัฐ ในบางกรณีรัฐบาลอาจครอบงำความร่วมมือ ทำให้อิทธิพลของพลเมืองและสังคมพลเมืองในการตัดสินใจมีจำกัด (Sørensen & Torfing, 2007) ความท้าทายอีกประการหนึ่งคือความสามารถของพลเมืองในการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในความร่วมมือ พลเมืองจำนวนมากขาดความรู้ทางเทคนิคหรือทรัพยากรที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมในการอภิปรายนโยบายที่ซับซ้อนอย่างมีความหมาย นอกจากนี้ กระบวนการทำงานร่วมกันอาจใช้เวลานานและต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมาก ซึ่งต้องมีการลงทุนจำนวนมากจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (Bryson, Crosby และ Stone, 2015) การเอาชนะความท้าทายเหล่านี้ต้องอาศัยการสร้างควมไว้วางใจ การสร้างขีดความสามารถ และการสร้างกรอบทางกฎหมายและสถาบันที่สนับสนุนความร่วมมือที่เท่าเทียมกัน

เมื่อมองไปข้างหน้า บทบาทของเทคโนโลยีในการอำนวยความสะดวกในการเป็นหุ้นส่วนในการบริหารสาธารณะจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง แพลตฟอร์มและเครื่องมือดิจิทัลมีศักยภาพในการเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยให้เข้าถึงข้อมูลได้ง่ายขึ้นและวิธีการมีส่วนร่วมที่ยืดหยุ่นมากขึ้น (Schmidhuber, Ingrams และ Hilgers, 2020) รัฐบาลหันมาใช้ระบบการปกครองแบบอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้นเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการอภิปรายนโยบาย การออกแบบบริการ และการดำเนินการ อย่างไรก็ตาม เครื่องมือเหล่านี้จะต้องได้รับการออกแบบให้ทุกคนเข้าถึงได้ รวมถึงชุมชนที่ถูกละเลย เพื่อหลีกเลี่ยงการขยายช่องว่างทางดิจิทัล อนาคตของความร่วมมือในการบริหารสาธารณะจะขึ้นอยู่กับความสามารถของรัฐบาลในการบูรณาการเทคโนโลยีในลักษณะที่ส่งเสริมการรวมเอาทุกคน ความโปร่งใส และความรับผิดชอบในการบริหาร

แนวทางการส่งเสริมพลเมืองสู่ความเป็นหุ้นส่วนทางการบริหารจัดการภาครัฐ

“แนวทางส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารราชการแผ่นดิน” มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐบาลและประชาชน โดยเปลี่ยนประชาชนจากผู้สังเกตการณ์เฉยๆ ให้กลายเป็นหุ้นส่วนที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการบริหารราชการแผ่นดิน การมีส่วนร่วมในระดับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นนี้ไม่ได้เป็นเพียงการมีส่วนร่วมเท่านั้น แต่ยังเน้นที่ความรับผิดชอบ

ร่วมกันและการจัดการร่วมกันในกระบวนการตัดสินใจ ด้านล่างนี้คือรายละเอียดของรายการสำคัญแนวทางดังกล่าว:

1. การตัดสินใจร่วมกันในการบริหารสาธารณะ (Shared Decision-Making)

การตัดสินใจร่วมกันในการบริหารสาธารณะหมายถึงรูปแบบการกำกับดูแลที่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐร่วมมือกันในการสร้างนโยบาย โปรแกรม และบริการสาธารณะ แนวทางนี้ก้าวข้ามการปรึกษาหารือแบบเดิมๆ ที่ประชาชนเพียงให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับนโยบายที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ในทางกลับกัน แนวทางนี้ช่วยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจอย่างแข็งขัน โดยมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาและผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายของนโยบายและโปรแกรม (Irvin & Stansbury, 2004) รูปแบบความร่วมมือนี้ช่วยส่งเสริมการปกครองแบบประชาธิปไตยโดยทำให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายสาธารณะมีบทบาทโดยตรงในการกำหนดนโยบาย นำไปสู่การตัดสินใจที่สะท้อนความต้องการและค่านิยมของชุมชนได้ดีขึ้น

วัตถุประสงค์และประโยชน์ของการตัดสินใจร่วมกัน

วัตถุประสงค์หลักของการตัดสินใจร่วมกันคือการยกระดับประชาชนให้มีส่วนร่วมเป็นผู้ตัดสินใจร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่งเสริมความครอบคลุม และเสริมอำนาจให้ประชาชนมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อนโยบายสาธารณะ การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจจะช่วยให้รัฐบาลสามารถสร้างนโยบายที่ตอบสนองและเกี่ยวข้องมากขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะของชุมชนต่างๆ (Fung, 2015) นอกจากนี้ แนวทางนี้ยังช่วยเพิ่มความไว้วางใจของประชาชนที่มีต่อสถาบันของรัฐได้ เนื่องจากประชาชนจะเห็นว่าความคิดเห็นของพวกเขาสะท้อนออกมาในผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม แนวทางนี้ยังช่วยเสริมสร้างความชอบธรรมของการตัดสินใจของสาธารณะ เนื่องจากนโยบายที่พัฒนาผ่านกระบวนการตัดสินใจร่วมกันนั้นมีแนวโน้มที่จะได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากประชาชนในวงกว้างมากขึ้น เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างนโยบายดังกล่าว (Ansell & Gash, 2008)

ความท้าทายและข้อควรพิจารณาในการตัดสินใจร่วมกัน

แม้จะมีข้อดี แต่การตัดสินใจร่วมกันก็ยังมี ความท้าทายหลายประการ ประเด็นสำคัญประการหนึ่งคือความเสี่ยงที่จะเกิดความไม่สมดุลของอำนาจระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชน ซึ่งเจ้าหน้าที่อาจมีอิทธิพลเหนือกระบวนการตัดสินใจมากขึ้น ทำให้การมีส่วนร่วมของพลเมืองถูกละเลย (Bryson, Crosby, & Stone, 2015) นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมของประชาชนในลักษณะที่มีความหมายนั้นต้องอาศัยการให้แน่ใจว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนมี

ความรู้และทรัพยากรที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจเป็นเรื่องยากในชุมชนที่มีส่วนร่วมทางการเมืองหรือความเชี่ยวชาญด้านเทคนิคในระดับต่ำ เพื่อรับมือกับความท้าทายเหล่านี้ รัฐบาลจำเป็นต้องลงทุนในโครงการเสริมสร้างศักยภาพที่มอบเครื่องมือให้กับประชาชนเพื่อมีส่วนร่วมอย่างมีความหมายในการอภิปรายนโยบาย การรับรองกระบวนการที่มีโครงสร้างที่ดีสำหรับการตัดสินใจร่วมกันซึ่งให้โอกาสที่เท่าเทียมกันสำหรับเสียงทั้งหมดในการได้รับการรับฟังนั้นถือเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จของรูปแบบการกำกับดูแลนี้ (Wang, 2001)

2. ความไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกันในการบริหารงานสาธารณะ (Mutual Trust and Respect)

ความไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพระหว่างพลเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐในการบริหารงานสาธารณะ แนวคิดนี้หมายถึงการสร้างสภาพแวดล้อมในการบริหารงานที่ทั้งสองฝ่ายไว้วางใจในเจตนาของกันและกัน และเคารพบทบาทและความเชี่ยวชาญของกันและกัน การบริหารงานสาธารณะโดยทั่วไปจะมีลำดับชั้น โดยพลเมืองมักถูกแยกออกจากการตัดสินใจ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากรูปแบบการบริหารงานแบบร่วมมือกันได้รับความนิยม การส่งเสริมความไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกันจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการรับรองว่าทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Quick & Feldman, 2011) หากไม่มีองค์ประกอบเหล่านี้ ความร่วมมืออาจล้มเหลวได้ เนื่องจากความคลางแคลงใจ และการดิ้นรนแย่งชิงอำนาจอาจขัดขวางการสื่อสารและความร่วมมือแบบเปิดกว้าง

ความสำคัญของความไว้วางใจในการสร้างความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์ของการส่งเสริมความไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกันคือการสร้างรากฐานสำหรับความร่วมมือที่ประสบความสำเร็จ ความไว้วางใจในการบริหารราชการไม่ได้หมายความว่าความเชื่อมั่นในความสามารถและความซื่อสัตย์ของเจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสร้างพื้นที่ที่ประชาชนรู้สึกว่าการดำเนินงานของพวกเขามีคุณค่าและได้รับการเคารพด้วย (Yang, 2005) ความไว้วางใจช่วยลดความไม่แน่นอนและทำให้การโต้ตอบราบรื่นขึ้น เนื่องจากทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่เต็มใจที่จะร่วมมือและมีส่วนร่วมในการสนทนาเชิงสร้างสรรค์มากขึ้นเมื่อพวกเขาเชื่อในความซื่อสัตย์และความปรารถนาดีของอีกฝ่ายหนึ่ง (Edelenbos & Klijn, 2007) ในทางกลับกัน ความเคารพทำให้ผู้เข้าร่วมทุกคนตระหนักถึงความชอบธรรมของมุมมองที่หลากหลาย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความร่วมมือที่เท่าเทียมกันซึ่งไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งครอบงำกระบวนการตัดสินใจ

การเอาชนะความไม่สมดุลของอำนาจผ่านความเคารพ

ความท้าทายอย่างหนึ่งในการสร้างความไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกันคือการเอาชนะความไม่สมดุลของอำนาจ เจ้าหน้าที่ของรัฐมักจะเข้าถึงข้อมูล ทรัพยากร และอำนาจในการตัดสินใจได้มากขึ้น ซึ่งอาจนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกับประชาชน เมื่อขาดความไว้วางใจและความเคารพ ประชาชนอาจรู้สึกว่าคุณละเลย และการมีส่วนร่วมสนับสนุนของพวกเขาอาจถูกประเมินค่าต่ำเกินไป ส่งผลให้ความร่วมมือลดน้อยลง (Wang & Wan Wart, 2007) เพื่อแก้ไขปัญหาี้ เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องรับฟังความคิดเห็นของพลเมืองอย่างจริงจัง และตระหนักถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะตัวที่พลเมืองนำมาเสนอ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อชีวิตของพวกเขา การเคารพความรู้และประสบการณ์ชีวิตของพลเมือง ร่วมกับการสื่อสารที่โปร่งใส จะช่วยขจัดความไม่สมดุลเหล่านี้ และส่งเสริมการทำงานร่วมกันที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยอาศัยความไว้วางใจ (Klijn, Edelenbos, & Steijn, 2010)

3. ความโปร่งใสในธรรมาภิบาล (Transparency in Governance)

ความโปร่งใสในธรรมาภิบาลหมายถึงหลักการที่ว่ากระบวนการตัดสินใจ การดำเนินการ และนโยบายของรัฐบาลควรเปิดเผยและเข้าถึงได้โดยสาธารณชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลที่ชัดเจนและทันทั่วถึงเกี่ยวกับวิธีการตัดสินใจ เกณฑ์ที่ใช้ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง (Piotrowski & Van Ryzin, 2007) ความโปร่งใสทำให้ประชาชนสามารถเข้าใจเหตุผลเบื้องหลังการกระทำของรัฐบาล และให้เจ้าหน้าที่ของรัฐรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตนได้ โดยการทำให้ข้อมูลพร้อมใช้งานและเปิดให้ตรวจสอบได้ ในการบริหารราชการแผ่นดิน ความโปร่งใสเป็นองค์ประกอบสำคัญของธรรมาภิบาลในระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากความโปร่งใสสนับสนุนการมีส่วนร่วมของพลเมืองและช่วยรักษาความสมบูรณ์ของกระบวนการตัดสินใจ

วัตถุประสงค์และบทบาทของความโปร่งใส

วัตถุประสงค์ของความโปร่งใสคือการสร้างความไว้วางใจระหว่างพลเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยให้แน่ใจว่าการกระทำของรัฐบาลเป็นที่ประจักษ์และเข้าใจได้โดยสาธารณชน เมื่อประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับการตัดสินใจของรัฐบาลได้ จะช่วยส่งเสริมให้เกิดความยุติธรรมและการมีส่วนร่วม เนื่องจากประชาชนสามารถเห็นว่าข้อมูลของตนได้รับการพิจารณาอย่างไร (Meijer, Curtin, & Hillebrandt, 2012) ความโปร่งใยังช่วยให้ประชาชนสามารถประเมินผลการปฏิบัติงานของรัฐบาลและเรียกร้องความรับผิดชอบจาก

เจ้าหน้าที่ ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือที่เปิดกว้างและเท่าเทียมกันมากขึ้น ความโปร่งใสมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างความรับผิดชอบ เนื่องจากช่วยป้องกันการใช้อำนาจในทางที่ผิด และช่วยให้แน่ใจว่าการตัดสินใจนั้นทำขึ้นเพื่อประโยชน์สาธารณะ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัว (Bovens, 2007)

ประโยชน์และความท้าทายของความโปร่งใส

แม้ว่าความโปร่งใสจะมีบทบาทสำคัญในการกำกับดูแล แต่การนำความโปร่งใสไปปฏิบัติก็ไม่ใช่เรื่องปราศจากความท้าทาย ความท้าทายประการหนึ่งคือการทำให้แน่ใจว่าข้อมูลนั้นเข้าถึงและเข้าใจได้โดยประชาชนทั่วไป ภาษาทางเทคนิค คำศัพท์ทางกฎหมายที่ซับซ้อน หรือข้อมูลมากเกินไปอาจขัดขวางประสิทธิภาพของมาตรการความโปร่งใสได้ หากประชาชนไม่สามารถตีความข้อมูลที่ให้มาได้อย่างง่ายดาย (Heald, 2006) นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องสร้างสมดุลระหว่างความโปร่งใสกับการพิจารณาด้านอื่นๆ เช่น ความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านที่ละเอียดอ่อนของการบริหารสาธารณะ แม้จะมีความท้าทายเหล่านี้ แต่หากนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความโปร่งใสจะสร้างความเท่าเทียมกัน สร้างความไว้วางใจ และทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมและกำหนดทิศทางการตัดสินใจสาธารณะได้อย่างแข็งขัน (Grimmelikhuisen, 2012)

4. บทบาทและความรับผิดชอบที่ชัดเจนในความร่วมมือในการบริหารสาธารณะ (Clear Roles and Responsibilities)

บทบาทและความรับผิดชอบที่ชัดเจนหมายถึงการกำหนดหน้าที่ ภารกิจ และความคาดหวังอย่างชัดเจนสำหรับทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมความร่วมมือ ในการบริหารงานร่วมกัน สิ่งสำคัญคือผู้เข้าร่วมทุกคนต้องเข้าใจหน้าที่เฉพาะของตน เพื่อให้มีส่วนร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพและหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อนหรือสับสน (Bryson, Crosby, & Stone, 2015) การกำหนดบทบาทเหล่านี้อย่างชัดเจนจะช่วยให้มั่นใจได้ว่าแต่ละฝ่ายทราบถึงการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบของตน ซึ่งจะสร้างกรอบการทำงานที่มีโครงสร้างสำหรับความร่วมมือ ในการบริหารสาธารณะ แนวทางนี้จะช่วยเสริมสร้างความร่วมมือโดยลดความคลุมเครือและสร้างความชัดเจนในการโต้ตอบระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

วัตถุประสงค์และความสำคัญของความชัดเจนของบทบาท

จุดประสงค์ในการกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบคือเพื่อป้องกันความเข้าใจผิดและความสับสนระหว่างผู้เข้าร่วมในความร่วมมือในการบริหารสาธารณะ เมื่อบทบาทได้รับการกำหนดอย่างชัดเจนแล้ว ฝ่ายต่างๆ ทั้งหมดจะทราบถึงขอบเขตของอิทธิพลของตน ความ

คาดหวังจากพวกเขา และวิธีที่พวกเขาสามารถมีส่วนร่วมอย่างมีความหมายได้ (Klijn & Koppenjan, 2016) ความชัดเจนของบทบาทช่วยส่งเสริมความรับผิดชอบ เนื่องจากผู้เข้าร่วมแต่ละคนตระหนักถึงภาระหน้าที่ของตน และสามารถรับผิดชอบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตนในกระบวนการได้ ซึ่งสิ่งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในความร่วมมือระหว่างประชาชนกับรัฐบาล ซึ่งพลวัตของอำนาจอาจไม่เท่าเทียมกัน การระบุบทบาทของทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่สาธารณะอย่างชัดเจนจะทำให้ความร่วมมือมีความสมดุลและยุติธรรมมากขึ้น ทำให้มั่นใจได้ว่าเสียงของทุกคนจะได้รับการรับฟังและให้ความสำคัญ

ประโยชน์และความท้าทายของการกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบ

การกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบที่ชัดเจนจะนำมาซึ่งประโยชน์หลายประการสำหรับความร่วมมือในการบริหารสาธารณะ การดำเนินการดังกล่าวจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ โดยให้แน่ใจว่างานต่างๆ ได้รับการจัดสรรอย่างเหมาะสม ลดความซ้ำซ้อน และทำให้ความร่วมมือทำงานได้อย่างราบรื่น (Morse, 2010) นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมความไว้วางใจระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เนื่องจากทุกคนเข้าใจบทบาทของตนและการมีส่วนร่วมของผู้อื่น ลดความขัดแย้งหรือการแย่งชิงอำนาจที่อาจเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ความท้าทายประการหนึ่งคือ การทำให้แน่ใจว่าบทบาทเหล่านี้มีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปหรือการเปลี่ยนแปลงในจุดเน้นของความร่วมมือ ความคิดริเริ่มในการบริหารสาธารณะมักเกี่ยวข้องกับปัญหาที่ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และการกำหนดบทบาทที่เข้มงวดเกินไปอาจขัดขวางการตอบสนองได้ ดังนั้น แม้ว่าความชัดเจนจะเป็นสิ่งสำคัญ แต่การสร้างกลไกสำหรับการปรับบทบาทเมื่อจำเป็นก็มีความสำคัญเช่นกัน (Huxham & Vangen, 2005)

5. การพัฒนาศักยภาพสำหรับความร่วมมือในการบริหารสาธารณะ (Capacity Development for Partnership)

การพัฒนาศักยภาพสำหรับความร่วมมือหมายถึงกระบวนการเพิ่มพูนทักษะ ความรู้ และทรัพยากรของทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่สาธารณะ เพื่ออำนวยความสะดวกในการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในการบริหารสาธารณะ การสร้างศักยภาพมีความจำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนมีเครื่องมือที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์ในกระบวนการตัดสินใจ ซึ่งรวมถึงการให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการเจรจา การสื่อสาร การพัฒนา นโยบาย และความเชี่ยวชาญทางเทคนิค (Cornwall & Gaventa, 2000) การพัฒนาศักยภาพ

ช่วยให้มั่นใจได้ว่าความร่วมมือจะได้รับข้อมูล มีความเท่าเทียม และมีประสิทธิภาพ โดยการเพิ่มศักยภาพของทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่สาธารณะ

วัตถุประสงค์และความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพ

วัตถุประสงค์ของการพัฒนาศักยภาพในความร่วมมือคือ การส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมทุกคนมีส่วนร่วมอย่างมีนัยสำคัญในการบริหารจัดการร่วมกัน ความร่วมมือในการบริหารสาธารณะมักเกี่ยวข้องกับการอภิปรายนโยบายที่ซับซ้อนและกระบวนการตัดสินใจซึ่งต้องใช้ความรู้และทักษะเฉพาะทาง ประชาชนอาจต้องได้รับการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างการกำกับดูแล ในขณะที่เจ้าหน้าที่สาธารณะอาจต้องได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกัน (Mizrahi, Rosenthal, & Rubin, 2001) การพัฒนาศักยภาพเหล่านี้ช่วยให้ทั้งสองกลุ่มสามารถมีส่วนร่วมสนับสนุนอย่างสร้างสรรค์และเพิ่มประสิทธิภาพโดยรวมของความร่วมมือ นอกจากนี้ การพัฒนาศักยภาพยังส่งเสริมความเสมอภาค เนื่องจากช่วยปรับสมดุลสนามแข่งขันโดยทำให้มั่นใจว่ากลุ่มที่ถูกกล่เลยหรือมีประสบการณ์น้อยกว่าสามารถเข้าร่วมได้ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความรู้มากกว่า

ความท้าทายและประโยชน์ของการพัฒนาศักยภาพ

การพัฒนาศักยภาพสำหรับความร่วมมือต้องเผชิญกับความท้าทายหลายประการ รวมถึงความต้องการทรัพยากรที่ยั่งยืนและความมุ่งมั่นในการฝึกอบรม การพัฒนาทักษะและความรู้ที่จำเป็นต้องใช้เวลาและการลงทุน ซึ่งอาจทำได้ยากในสภาพแวดล้อมที่มีทรัพยากรจำกัด (Fung, 2006) อย่างไรก็ตาม ประโยชน์ที่ได้รับนั้นมีมากกว่าความท้าทาย เมื่อพลเมืองและเจ้าหน้าที่สาธารณะมีทักษะที่เหมาะสม พวกเขามีแนวโน้มที่จะร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้ผลลัพธ์ของนโยบายดีขึ้นและความร่วมมือที่แข็งแกร่งขึ้น นอกจากนี้ การพัฒนาศักยภาพยังส่งเสริมความมั่นใจในหมู่ผู้เข้าร่วม เนื่องจากพวกเขารู้สึกเตรียมพร้อมมากขึ้นในการมีส่วนร่วมในกระบวนการกำกับดูแลและมีส่วนร่วมสนับสนุนการตัดสินใจของสาธารณะอย่างมีนัยสำคัญ (Roberts, 2004)

6. ความร่วมมือแบบครอบคลุมในการบริหารสาธารณะ (Inclusive Partnerships)

ความร่วมมือแบบครอบคลุมหมายถึงความร่วมมือในการบริหารสาธารณะที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในทุกภาคส่วนของสังคม โดยเฉพาะกลุ่มที่ถูกกล่เลยหรือกลุ่มที่ไม่ได้รับการเป็นตัวแทนเพียงพอ แนวทางนี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการทำให้แน่ใจว่าเสียงที่หลากหลาย รวมถึงเสียงจากชุมชนที่ด้อยโอกาส จะได้รับการรวมอยู่ในกระบวนการตัดสินใจ ในการบริหารสาธารณะ การรวมเอาทุกคนเข้าไว้ด้วยกันเป็นกุญแจสำคัญในการบรรลุความเสมอภาค

เนื่องจากมุ่งหมายที่จะขจัดอุปสรรคที่อาจขัดขวางไม่ให้อำนาจกลุ่มบางกลุ่มมีส่วนร่วมในชีวิตสาธารณะอย่างเต็มที่ (Stivers, 2007) ความร่วมมือแบบครอบคลุมช่วยให้สถาบันสาธารณะพัฒนานโยบายและบริการที่สะท้อนและตอบสนองต่อประชากรทั้งหมด แทนที่จะตอบสนองต่อกลุ่มที่มีสิทธิพิเศษเพียงไม่กี่คน โดยการสร้างพื้นที่สำหรับการมีส่วนร่วมที่หลากหลาย

วัตถุประสงค์และความสำคัญของการรวมเอาทุกคนเข้าไว้ด้วยกัน

วัตถุประสงค์ของความร่วมมือแบบครอบคลุมคือการสร้างรูปแบบการบริหารที่ยุติธรรมและเป็นตัวแทนมากขึ้น การบริหารสาธารณะไม่ควรให้บริการเฉพาะเสียงส่วนใหญ่เท่านั้น แต่ยังคงต้องให้แน่ใจว่าเสียงของกลุ่มที่ถูกกลบเกลื่อน เช่น ชนกลุ่มน้อย พลเมืองที่มีรายได้น้อย ผู้หญิง และคนพิการ ได้รับการรับฟังและพิจารณาด้วย (Fung, 2004) การรวมเอาทุกฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้มั่นใจได้ว่านโยบายสาธารณะมีความยุติธรรมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากนโยบายเหล่านี้คำนึงถึงความต้องการและความท้าทายของกลุ่มสังคมต่างๆ นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างความชอบธรรมของการบริหารสาธารณะ เนื่องจากประชาชนมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการตัดสินใจและนโยบายที่พวกเขาารู้สึกว่าได้รับการพัฒนาผ่านกระบวนการที่ยุติธรรมและครอบคลุมมากขึ้น (Schlozman, Verba และ Brady, 2012)

ประโยชน์และความท้าทายของความร่วมมือแบบรวมเอาทุกฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง

แม้ว่าการรวมเอาทุกฝ่ายจะมีความสำคัญต่อการสร้างความร่วมมือที่เท่าเทียม แต่ก็มาพร้อมกับความท้าทายบางประการ ความท้าทายที่สำคัญประการหนึ่งคือการรับรองการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ซึ่งกลุ่มที่ถูกกลบเกลื่อนไม่เพียงแต่สามารถเข้าถึงฟอรัมการตัดสินใจเท่านั้น แต่ยังสามารถรับอำนาจในการมีอิทธิพลต่อผลลัพธ์อีกด้วย ในหลายกรณี กลุ่มเหล่านี้อาจขาดทรัพยากรความรู้ หรือความมั่นใจที่จะมีส่วนร่วมอย่างมีความหมาย ซึ่งต้องใช้ความพยายามอย่างมีเป้าหมายเพื่อสร้างศักยภาพของพวกเขา (Gaventa, 2004) แม้จะมีความท้าทายเหล่านี้ ความร่วมมือแบบรวมเอาทุกฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องก็ให้ประโยชน์อย่างมาก เช่น แนวทางแก้ไขนโยบายที่สร้างสรรค์และยืดหยุ่นมากขึ้น ซึ่งดึงเอาประสบการณ์และมุมมองที่หลากหลายมากขึ้นมาใช้ท้ายที่สุด ความครอบคลุมทำให้การบริหารสาธารณะเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นและตอบสนองต่อความต้องการที่ซับซ้อนของสังคมมากขึ้น

7. การสร้างนโยบายสาธารณะและบริการร่วมกัน (Co-creation of Public Policies and Services)

การสร้างนโยบายสาธารณะและบริการร่วมกันหมายถึงกระบวนการร่วมมือกันซึ่งประชาชนทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการออกแบบ การดำเนินการ และการประเมินนโยบายและบริการสาธารณะ แนวทางนี้ก้าวข้ามรูปแบบการปรึกษาหารือแบบเดิมๆ โดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมโดยตรงในทุกขั้นตอนของการกำหนดนโยบาย ช่วยให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการกำหนดการตัดสินใจที่ส่งผลต่อชีวิตของตนเอง (Voorberg, Bekkers, & Tummers, 2015) การสร้างร่วมกันเน้นที่ความรับผิดชอบร่วมกันและการเรียนรู้ร่วมกัน โดยใช้ข้อมูลเชิงลึกและประสบการณ์เฉพาะตัวของพลเมืองเพื่อพัฒนาวิธีแก้ปัญหาสาธารณะที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์และความสำคัญของการสร้างร่วมกัน

วัตถุประสงค์ของการสร้างร่วมกันคือการสร้างผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม สร้างสรรค์ และเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางมากขึ้น โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในฐานะหุ้นส่วนในการบริหาร ซึ่งแตกต่างจากแนวทางจากบนลงล่างที่นโยบายถูกกำหนดให้กับชุมชน การสร้างร่วมกันช่วยให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากนโยบายและบริการสาธารณะสามารถหาแนวทางแก้ไขได้เอง (Alford, 2009) รูปแบบความร่วมมือนี้ช่วยให้แก้ปัญหาได้ดีขึ้น เนื่องจากรูปแบบดังกล่าวผสมผสานมุมมองที่หลากหลายและความรู้ในท้องถิ่นที่เจ้าหน้าที่สาธารณะอาจไม่มี นอกจากนี้ การสร้างสรรค์ร่วมกันยังช่วยสร้างความไว้วางใจและความเป็นเจ้าของของพลเมืองที่แข็งแกร่งขึ้น เนื่องจากพลเมืองมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนนโยบายและบริการที่พวกเขาช่วยออกแบบมากขึ้น (Brandsen & Honingh, 2016)

ประโยชน์และความท้าทายของการสร้างสรรค์ร่วมกัน

แม้ว่าการสร้างสรรค์ร่วมกันจะมีประโยชน์มากมาย เช่น นวัตกรรมที่มากขึ้น บริการที่เกี่ยวข้องมากขึ้น และความไว้วางใจของสาธารณะที่เพิ่มขึ้น แต่ก็มีปัญหาเช่นกัน ความท้าทายที่สำคัญประการหนึ่งคือ ความต้องการทรัพยากรและเวลาที่เพียงพอเพื่ออำนวยความสะดวกให้พลเมืองมีส่วนร่วมอย่างมีนัยสำคัญ (Torring, Sørensen, & Røiseland, 2019) การสร้างสรรค์ร่วมกันที่ประสบความสำเร็จต้องมีกระบวนการที่มีโครงสร้างที่ดีซึ่งช่วยให้พลเมืองมีส่วนร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมาก นอกจากนี้ รัฐบาลต้องให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมทุกคนได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกันในการมีอิทธิพลต่อกระบวนการ โดยหลีกเลี่ยงความไม่สมดุลของอำนาจที่อาจบ่อนทำลายความชอบธรรมของผลลัพธ์ แม้จะมีความ

ท้าทายเหล่านี้ การสร้างสรรค์ร่วมกันยังคงเป็นแนวทางที่มีคุณค่าในการปรับปรุงบริการ สาธารณะและสร้างรูปแบบการปกครองที่เป็นประชาธิปไตยมากขึ้น

8. กลไกความรับผิดชอบในความร่วมมือในการบริหารราชการแผ่นดิน (Accountability Mechanisms)

กลไกความรับผิดชอบหมายถึงระบบหรือกระบวนการอย่างเป็นทางการที่ออกแบบมา เพื่อให้ทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐรับผิดชอบต่อการกระทำและคำมั่นสัญญาของตนภายใน ความร่วมมือ กลไกเหล่านี้ทำให้แน่ใจว่าทุกฝ่ายต้องรับผิดชอบต่อบทบาทของตนในการพัฒนา ดำเนินการ และประเมินนโยบายหรือบริการสาธารณะ (Bovens, 2007) ความรับผิดชอบมีความสำคัญอย่างยิ่งในความร่วมมือ เนื่องจากช่วยให้ความรับผิดชอบร่วมกันและช่วยให้แน่ใจว่าความคาดหวังของทั้งพลเมืองและผู้บริหารสาธารณะได้รับการตอบสนอง กลไกอาจ รวมถึงข้อกำหนดในการรายงาน การประเมินผลการปฏิบัติงาน การตรวจสอบสาธารณะ และความคิดริเริ่มด้านความโปร่งใสที่ติดตามและวัดผลการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด

วัตถุประสงค์และความสำคัญของความรับผิดชอบ

วัตถุประสงค์ของกลไกความรับผิดชอบคือเพื่อให้แน่ใจว่าทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติตามความรับผิดชอบของตน ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิผลและความชอบธรรมของความร่วมมือ การกำหนดมาตรฐานและความคาดหวังที่ชัดเจนทำให้ความรับผิดชอบส่งเสริมความ โปร่งใสและความไว้วางใจ เนื่องจากแต่ละฝ่ายเข้าใจว่าพวกเขาถูกควบคุมให้ประพฤติตนและ ปฏิบัติหน้าที่ในระดับสูง (Behn, 2001) ความโปร่งใสนี้ช่วยให้ประชาชนมองเห็นว่าความ คิดเห็นของพวกเขาส่งผลต่อผลลัพธ์ของนโยบายอย่างไร และทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้อง รับผิดชอบต่อการทำตามสัญญา ในทำนองเดียวกัน ความโปร่งใยังช่วยให้ประชาชนมีส่วนร่วม และปฏิบัติตามภาระผูกพันอย่างแข็งขัน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความร่วมมือที่สมดุลและทำงานได้ ความไว้วางใจจะเกิดขึ้นเมื่อทั้งสองฝ่ายแสดงความรับผิดชอบ ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างประสิทธิผล โดยรวมของความร่วมมือ

ประโยชน์และความท้าทายของกลไกความรับผิดชอบ

แม้ว่ากลไกความรับผิดชอบจะมีบทบาทสำคัญในการรักษาความสมบูรณ์ของความร่วมมือ แต่ก็อาจนำมาซึ่งความท้าทายได้เช่นกัน ความท้าทายประการหนึ่งคือศักยภาพของ พลวัตของอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐบาลอาจครอบงำกระบวนการรับผิดชอบ ทำให้ ประชาชนไม่สามารถเรียกร้องความรับผิดชอบจากเจ้าหน้าที่ได้ (Fox, 2015) นอกจากนี้ การ

นำระบบความรับผิดชอบที่มีประสิทธิผลมาใช้ต้องใช้ทรัพยากร เวลา และความมุ่งมั่นอย่างมาก จากทั้งสองฝ่าย อย่างไรก็ตาม ประโยชน์ของกลไกความรับผิดชอบที่แข็งแกร่ง ได้แก่ ประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากทั้งสองฝ่ายมีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพ และความชอบธรรมที่เพิ่มขึ้นของนโยบายสาธารณะ เมื่อความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะสำคัญของความร่วมมือ โอกาสในการร่วมมืออย่างยั่งยืนและความไว้วางใจของสาธารณะจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก

9. การติดตามและประเมินผลร่วมกันในการบริหารราชการแผ่นดิน (Joint Monitoring and Evaluation)

การติดตามและประเมินผลร่วมกันหมายถึงกระบวนการร่วมมือกันซึ่งทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐทำงานร่วมกันเพื่อประเมินประสิทธิผลและผลกระทบของนโยบายและโครงการสาธารณะ วิธีนี้เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบร่วมกันในการติดตามความคืบหน้า วิเคราะห์ผลลัพธ์ และระบุพื้นที่สำหรับการปรับปรุง (Estrella & Gaventa, 1998) การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการประเมินผล รัฐบาลจะได้รับประโยชน์จากมุมมองที่หลากหลาย และทำให้แน่ใจว่านโยบายที่นำไปปฏิบัตินั้นสะท้อนถึงความต้องการและความคาดหวังของประชาชน การติดตามร่วมสร้างพื้นที่ที่ทั้งสองฝ่ายสามารถมีส่วนร่วมในการสนทนาอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับความสำเร็จและความท้าทายของความคิดริเริ่มของสาธารณะ

วัตถุประสงค์และความสำคัญของการติดตามและประเมินผลร่วมกัน

วัตถุประสงค์ของการติดตามและประเมินผลร่วมกันคือการสร้างความร่วมมือที่คล่องตัว และปรับตัวได้ โดยที่สามารถประเมินและปรับเปลี่ยนนโยบายและโครงการได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อตอบสนองความต้องการหรือสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการประเมินผล รัฐบาลสามารถรวบรวมข้อเสนอแนะแบบเรียลไทม์จากผู้ที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายมากที่สุด ช่วยให้ปรับเปลี่ยนได้แม่นยำและตอบสนองมากขึ้น (Fung, 2015) สิ่งนี้ช่วยให้มั่นใจว่าความร่วมมือยังคงโปร่งใสและรับผิดชอบ เนื่องจากทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่สาธารณะต่างมีหน้าที่รับผิดชอบในการประเมินและปรับปรุงบริการสาธารณะ นอกจากนี้ การประเมินร่วมกันยังส่งเสริมความไว้วางใจและความชอบธรรมในกระบวนการกำกับดูแล เนื่องจากพลเมืองจะเห็นว่าความคิดเห็นของพวกเขามีคุณค่าและถูกนำไปปฏิบัติ ส่งผลให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น

ประโยชน์และความท้าทายของการติดตามและประเมินผลร่วมกัน

แม้ว่าการติดตามและประเมินผลร่วมกันจะมีประโยชน์อย่างมาก เช่น การมีส่วนร่วมและการตอบสนองที่มากขึ้น แต่ก็ก่อให้เกิดความท้าทายเช่นกัน ความท้าทายประการหนึ่งคือการทำให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมทุกคนมีทักษะและทรัพยากรที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในกระบวนการประเมิน สำหรับพลเมือง โดยเฉพาะผู้ที่มาจากชุมชนที่ถูกกล่เลยความรู้ทางเทคนิคหรือการเข้าถึงข้อมูลอาจมีจำกัด ทำให้ยากต่อการมีส่วนร่วมอย่างมีความหมาย (Abrahams, 2015) นอกจากนี้ การสร้างสมดุลระหว่างพลวัตของอำนาจระหว่างพลเมืองและเจ้าหน้าที่สาธารณะก็มีความสำคัญ เนื่องจากหน่วยงานของรัฐอาจมีอำนาจควบคุมกระบวนการประเมินมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อดำเนินการอย่างถูกต้อง การติดตามร่วมกันจะนำไปสู่การกำกับดูแลที่โปร่งใสและปรับตัวได้มากขึ้น ช่วยให้ทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่สามารถตัดสินใจได้ดีขึ้น ซึ่งสะท้อนถึงความต้องการที่แท้จริงของชุมชน (Glasbergen, 1998)

10. การสนับสนุนทางกฎหมายและสถาบันในความร่วมมือในการบริหารสาธารณะ (Legal and Institutional Support)

การสนับสนุนทางกฎหมายและสถาบันหมายถึงการจัดตั้งกรอบงานและโครงสร้างอย่างเป็นทางการที่อำนวยความสะดวกและรักษาความร่วมมือระหว่างประชาชนและรัฐบาลในการบริหารสาธารณะ กรอบงานเหล่านี้รวมถึงกฎหมาย นโยบาย ระเบียบ และโครงสร้างองค์กรที่กำหนดพารามิเตอร์สำหรับการมีส่วนร่วมของพลเมือง กำหนดมาตรฐานความรับผิดชอบ และจัดเตรียมกลไกสำหรับการแก้ไขข้อขัดแย้ง (Sørensen & Torfing, 2009) การสนับสนุนทางกฎหมายและสถาบันช่วยให้แน่ใจว่าความร่วมมือไม่ใช่เพียงชั่วคราวหรือชั่วคราว แต่ฝังอยู่ในระบบการกำกับดูแลที่กว้างขึ้น ซึ่งทำให้มีเสถียรภาพและต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์และความสำคัญของการสนับสนุนทางกฎหมายและสถาบัน

วัตถุประสงค์ของการให้การสนับสนุนทางกฎหมายและสถาบันคือเพื่อทำให้ความร่วมมือระหว่างประชาชนและรัฐบาลเป็นทางการ เพื่อให้แน่ใจว่ามีความยั่งยืนและบูรณาการอย่างสมบูรณ์ในกระบวนการบริหารสาธารณะ กรอบงานทางกฎหมายปกป้องสิทธิของพลเมืองในการมีส่วนร่วมในการปกครองและให้แน่ใจว่าความร่วมมือเหล่านี้มีพื้นฐานตามกฎหมายเกณฑ์และภาระผูกพันที่ชัดเจนสำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (Scott, 2001) การสนับสนุนจากสถาบันยังให้ทรัพยากรที่จำเป็น เช่น ความสามารถในการบริหาร เงินทุน และความเชี่ยวชาญทางเทคนิค เพื่อให้การทำงานร่วมกันมีประสิทธิภาพ หากขาดการสนับสนุนนี้ ความร่วมมืออาจขาดความ

สอดคล้องและไม่สามารถผลิตผลลัพธ์ที่มีความหมายได้ เนื่องจากความร่วมมือจะต้องอาศัยความปรารถนาดีของผู้มีส่วนร่วมแต่ละรายมากกว่าที่จะเป็นส่วนหนึ่งของระบบการกำกับดูแลสาธารณะ

ประโยชน์และความท้าทายของการสนับสนุนทางกฎหมายและสถาบัน

แม้ว่าการสนับสนุนทางกฎหมายและสถาบันจะมีความจำเป็นต่อการส่งเสริมความร่วมมือที่มั่นคงและยั่งยืน แต่ยังคงมีความท้าทายอยู่ ความท้าทายประการหนึ่งคือการทำให้แน่ใจว่ากฎหมายและสถาบันมีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะปรับตัวตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปหรือรูปแบบใหม่ของการมีส่วนร่วมของพลเมือง โครงสร้างทางกฎหมายที่เข้มงวดอาจขัดขวางนวัตกรรมในวิธีที่รัฐบาลและพลเมืองทำงานร่วมกัน (Ansell & Gash, 2008) นอกจากนี้ อาจมีความแตกต่างกันในความสามารถของสถาบัน โดยรัฐบาลบางแห่งไม่มีทรัพยากรที่จะสนับสนุนการมีส่วนร่วมของพลเมืองที่มีประสิทธิผล อย่างไรก็ตาม เมื่อนำไปปฏิบัติอย่างเหมาะสม กรอบทางกฎหมายและสถาบันจะสร้างรากฐานสำหรับความร่วมมือระยะยาวที่เท่าเทียมและรับผิดชอบ ช่วยให้พลเมืองและเจ้าหน้าที่สาธารณะทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Lowndes & Sullivan, 2004)

11. ความมุ่งมั่นในระยะยาวในความร่วมมือระหว่างภาครัฐ (Long-Term Commitment)

ความมุ่งมั่นในระยะยาวหมายถึงการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องและต่อเนื่องระหว่างประชาชนและรัฐบาล แทนที่จะเป็นการโต้ตอบเป็นครั้งคราวหรือเพียงครั้งเดียว แนวคิดนี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนซึ่งขยายออกไปนอกเหนือจากโครงการส่วนบุคคลหรือความคิดริเริ่มระยะสั้น ความร่วมมือในระยะยาวส่งเสริมความร่วมมือที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และความรู้ของสถาบันที่แข็งแกร่งขึ้น ซึ่งสามารถเพิ่มประสิทธิภาพและความยืดหยุ่นของความพยายามในการบริหารภาครัฐได้อย่างมีนัยสำคัญ (Bryson, Crosby และ Stone, 2015) การมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องทำให้แน่ใจว่าประชาชนยังคงมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการปกครองตลอดเวลา ส่งผลให้การส่งมอบบริการสาธารณะมีความสม่ำเสมอและมั่นคง

วัตถุประสงค์และความสำคัญของความมุ่งมั่นในระยะยาว

วัตถุประสงค์ของการส่งเสริมความมุ่งมั่นในระยะยาวในความร่วมมือระหว่างประชาชนและรัฐบาลคือเพื่อให้แน่ใจว่าความพยายามในการทำงานร่วมกันนั้นไม่ใช่เพียงผิวเผินหรือชั่วคราว แต่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการกำกับดูแลอย่างต่อเนื่อง ความร่วมมือที่สร้างขึ้นบน

รากฐานระยะยาวมักจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่มีความหมายมากกว่า เนื่องจากให้เวลาสำหรับการทำงานร่วมกันอย่างลึกซึ้ง การสร้างความไว้วางใจ และการแก้ไขปัญหา (Ansell & Gash, 2008) การลงทุนในระยะยาวในความร่วมมือจะนำไปสู่การกำกับดูแลที่เสถียรยิ่งขึ้น เนื่องจากช่วยสร้างความทรงจำของสถาบันและเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพลเมืองและเจ้าหน้าที่สาธารณะ ความร่วมมือที่ยั่งยืนนี้อาจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนในระยะยาว เช่น การวางผังเมือง นโยบายด้านสิ่งแวดล้อม และบริการสังคม ซึ่งความต่อเนื่องและความคงอยู่เป็นสิ่งสำคัญ

ประโยชน์และความท้าทายของความมุ่งมั่นในระยะยาว

ความมุ่งมั่นในระยะยาวนำมาซึ่งประโยชน์มากมาย รวมถึงความไว้วางใจที่เพิ่มขึ้น ความมั่นคง และการเรียนรู้ของสถาบัน เมื่อความร่วมมือดำเนินไปในระยะยาว ทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐจะเข้าใจความสามารถและความต้องการของกันและกันดีขึ้น นำไปสู่ความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การบรรลุความมุ่งมั่นในระยะยาวอาจเป็นเรื่องท้าทาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากขาดทรัพยากรหรือเจตจำนงทางการเมืองในการรักษาความร่วมมือเป็นระยะเวลานาน (Huxham & Vangen, 2005) นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องต้องอาศัยความเป็นผู้นำและการสนับสนุนจากสถาบันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมและป้องกันไม่ให้ความร่วมมือหยุดชะงัก แม้จะมีความท้าทายเหล่านี้ แต่ความมุ่งมั่นในระยะยาวก็มีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างความร่วมมือระหว่างประชาชนกับรัฐบาลที่ยั่งยืนและมีผลกระทบ ซึ่งสามารถปรับตัวและพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไป

สรุป

แนวทางการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประชาชนในการบริหารราชการแผ่นดินเน้นย้ำถึงความสำคัญของแนวทางการบริหารราชการแผ่นดินที่ร่วมมือกัน โปร่งใส และครอบคลุม แนวทางเหล่านี้มุ่งเน้นที่การตัดสินใจร่วมกัน ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ความรับผิดชอบ และการสร้างสรรค์ร่วมกัน โดยมุ่งหวังที่จะเพิ่มความร่วมมือของพลเมืองให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อให้แน่ใจว่านโยบายและบริการสาธารณะสะท้อนความต้องการและมุมมองของชุมชนได้ดีขึ้น ปัจจัยสำคัญ เช่น การแบ่งปันทรัพยากร ความยืดหยุ่น และการใช้เทคโนโลยีสนับสนุนความร่วมมือที่ต่อเนื่องและพลวัตซึ่งสามารถปรับตัวให้เข้ากับความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนแปลง

ไป ความร่วมมือเหล่านี้สร้างขึ้นบนรากฐานของการสนับสนุนทางกฎหมายและความมุ่งมั่นที่ยั่งยืน ช่วยให้เกิดความร่วมมือระยะยาวที่เป็นประโยชน์ต่อทั้งรัฐบาลและประชาชน

เอกสารอ้างอิง

- Abrahams, M. A. (2015). Monitoring and evaluation mechanisms for public sector partnerships. *Public Administration Quarterly*, 39(1), 103-125.
- Alford, J. (2009). Engaging public sector clients: From service-delivery to co-production. *Palgrave Macmillan*.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Behn, R. D. (2001). Rethinking democratic accountability. *Brookings Institution Press*.
- Bovaird, T. (2007). Beyond engagement and participation: User and community co-production of public services. *Public Administration Review*, 67(5), 846-860.
- Bovens, M. (2007). Analysing and assessing accountability: A conceptual framework. *European Law Journal*, 13(4), 447-468.
- Brandsen, T., & Honingh, M. (2016). Distinguishing different types of co-production: A conceptual analysis based on the classical definitions. *Public Administration Review*, 76(3), 427-435.

- Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Stone, M. M. (2015). Designing and implementing cross-sector collaborations: Needed and challenging. *Public Administration Review*, 75(5), 647-663.
- Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Stone, M. M. (2015). Designing and implementing cross-sector collaborations: Needed and challenging. *Public Administration Review*, 75(5), 647-663.
- Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Stone, M. M. (2015). Designing and implementing cross-sector collaborations: Needed and challenging. *Public Administration Review*, 75(5), 647-663.
- Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Stone, M. M. (2015). Designing and implementing cross-sector collaborations: Needed and challenging. *Public Administration Review*, 75(5), 647-663.
- Cornwall, A., & Gaventa, J. (2000). From users and choosers to makers and shapers: Repositioning participation in social policy. *IDS Bulletin*, 31(4), 50-62.
- Edelenbos, J., & Klijn, E. H. (2007). Trust in complex decision-making networks: A theoretical and empirical exploration. *Administration & Society*, 39(1), 25-50.
- Estrella, M., & Gaventa, J. (1998). Who counts reality? Participatory monitoring and evaluation: A literature review. *IDS Working Paper*, 70, 1-28.
- Fox, J. A. (2015). Social accountability: What does the evidence really say? *World Development*, 72, 346-361.
- Fung, A. (2004). Empowered participation: Reinventing urban democracy. *Princeton University Press*.
- Fung, A. (2006). Varieties of participation in complex governance. *Public Administration Review*, 66(1), 66-75.

- Fung, A. (2015). Putting the public back into governance: The challenges of citizen participation and its future. *Public Administration Review*, 75(4), 513-522.
- Fung, A. (2015). Putting the public back into governance: The challenges of citizen participation and its future. *Public Administration Review*, 75(4), 513-522.
- Fung, A. (2015). Putting the public back into governance: The challenges of citizen participation and its future. *Public Administration Review*, 75(4), 513-522.
- Gaventa, J. (2004). Towards participatory governance: Assessing the transformative possibilities. In S. Hickey & G. Mohan (Eds.), *Participation: From tyranny to transformation?* (25-41). Zed Books.
- Glasbergen, P. (1998). Partnerships as a learning process: Issues for evaluation. *European Environment*, 8(6), 243-254.
- Grimmelikhuisen, S. G. (2012). Transparency and trust: An experimental study of online disclosure and trust in government. *Public Administration Review*, 72(4), 562-571.
- Heald, D. (2006). Transparency as an instrumental value. In C. Hood & D. Heald (Eds.), *Transparency: The key to better governance?* (59-73). Oxford University Press.
- Huxham, C., & Vangen, S. (2005). Managing to collaborate: The theory and practice of collaborative advantage. *Routledge*.
- Huxham, C., & Vangen, S. (2005). Managing to collaborate: The theory and practice of collaborative advantage. *Routledge*.
- Irvin, R. A., & Stansbury, J. (2004). Citizen participation in decision making: Is it worth the effort? *Public Administration Review*, 64(1), 55-65.
- Klijn, E. H., & Koppenjan, J. (2016). Governance networks in the public sector. *Routledge*.

- Klijn, E. H., Edelenbos, J., & Steijn, B. (2010). Trust in governance networks: Its impacts on outcomes. *Administration & Society*, 42(2), 193-221.
- Lowndes, V., & Sullivan, H. (2004). Like a horse and carriage or a fish on a bicycle: How well do local partnerships and public participation go together? *Local Government Studies*, 30(1), 51-73.
- Meijer, A. J., Curtin, D., & Hillebrandt, M. (2012). Open government: Connecting vision and voice. *International Review of Administrative Sciences*, 78(1), 10-29.
- Mizrahi, T., Rosenthal, B. B., & Rubin, D. M. (2001). Capacity building in community-based coalitions. *Social Work*, 46(2), 160-173.
- Morse, R. S. (2010). Integrative public leadership: Catalyzing collaboration to create public value. *The Leadership Quarterly*, 21(2), 231-245.
- Pestoff, V. (2012). Co-production and third sector social services in Europe: Some concepts and evidence. *Voluntas: International Journal of Voluntary and Nonprofit Organizations*, 23(4), 1102-1118.
- Piotrowski, S. J., & Van Ryzin, G. G. (2007). Citizen attitudes toward transparency in local government. *The American Review of Public Administration*, 37(3), 306-323.
- Quick, K. S., & Feldman, M. S. (2011). Distinguishing participation and inclusion. *Journal of Planning Education and Research*, 31(3), 272-290.
- Roberts, N. (2004). Public deliberation in an age of direct citizen participation. *American Review of Public Administration*, 34(4), 315-353.
- Schlozman, K. L., Verba, S., & Brady, H. E. (2012). *The unheavenly chorus: Unequal political voice and the broken promise of American democracy*. Princeton University Press.
- Schmidhuber, L., Ingrams, A., & Hilgers, D. (2020). Government openness and public trust: The mediating role of democratic capacity. *Public Administration Review*, 80(3), 456-467.

- Scott, W. R. (2001). *Institutions and organizations*. Sage Publications.
- Sørensen, E., & Torfing, J. (2007). *Theories of democratic network governance*. Palgrave Macmillan.
- Sørensen, E., & Torfing, J. (2009). Making governance networks effective and democratic through metagovernance. *Public Administration*, 87(2), 234-258.
- Stivers, C. (2007). “So poor and so black”: Hurricane Katrina, public administration, and the issue of race. *Public Administration Review*, 67(S1), 48-56.
- Torfing, J., Sørensen, E., & Røiseland, A. (2019). Transforming the public sector into an arena for co-creation: Barriers, drivers, benefits, and ways forward. *Administration & Society*, 51(5), 795-825.
- Voorberg, W. H., Bekkers, V. J., & Tummers, L. G. (2015). A systematic review of co-creation and co-production: Embarking on the social innovation journey. *Public Management Review*, 17(9), 1333-1357.
- Wang, X. (2001). Assessing public participation in US cities. *Public Performance & Management Review*, 24(4), 322-336.
- Wang, X., & Wan Wart, M. (2007). When public participation in administration leads to trust: An empirical assessment of managers’ perceptions. *Public Administration Review*, 67(2), 265-278.
- Yang, K. (2005). Public administrators’ trust in citizens: A missing link in citizen involvement efforts. *Public Administration Review*, 65(3), 273-285.